

(Ab) Normaal

Schrijver: Dobbelaere Riet

Coverontwerp: MaryDes Designs

ISBN: 9789403683751

©2023 Dobbelaere Riet

(Ab) Normaal

DOBBELAERE RIET

INHOUD

OPDRACHT	5
1. WAARSCHUWENDE DROOM	6
2. FLITSEN	14
3. GEESTVERSCIJNING	17
4. UITTREDINGEN.	22
5. MAGNIFIEKE ZEVEN	29
6. INGEVING	32
7. VOORSPELLENDE DROOM.	39
8. HERKENNING.	52
9. TAROTKAARTEN	64
10. INTUÏTIE	73
11. TUSSEN DE DOOD EN DE GEBORTE	79
12. REGRESSIE	89
13. MEDIUM	93
14. PENDELEN	98
15. GEEST ACTIVITEITEN	103
16. AURALEZING	109
17. SYNCHRONICITEIT	112
18. DROMEN IN KLEUR	117
19. VOLLE MAAN	122
20. VOORSPELLING	128
21. ENTITEIT	134
22. KWANTUMVELD	138
23. TELEKINESE	140
24. VISIOEN	148
25. VISUALISATIE	157
26. TEKENS	161
27. TWEELINGZIELEN	168
28. KLOPGEEST	175
29. GEESTEN, ENERGIEËN, ENGELN, GIDSEN...	182
30. HOMEOPATHIE	187
NAWOORD	195

OPDRACHT

Dit boek is tot stand gekomen dank zei mijn dagboeken, geluidscassettes en het duivels beestje dat 'Corona' heette, dat me de tijd gaf om een cursus schrijven te volgen.

Op jonge leeftijd voelde ik me een product van de maatschappij met opgedrongen gedachten en gewoonten. Allerlei levensvragen kwamen in me op. Wie was ik en waarom was ik hier? Daar ik heel introvert was en met niemand mijn mening kon delen schreef ik mijn problemen op in mijn dagboek.

Ik heb dit boek geschreven op de eerste plaats als therapie. Ook voor mijn kinderen en zussen, zodat ze zouden weten wie ik echt was en hoe ik geëvolueerd ben, en ook om de lezers te laten inzien dat er meer is dan de materiële wereld. Iedereen kan contact krijgen met de onzichtbare wereld, zelfs als je er niet voor open staat.

Durven inzien dat elke stap die je zet een gevolg heeft volgens de kosmische wet van 'oorzaak en gevolg.'

Dit boek is gebaseerd op mijn eigen leven, gespekt met fictie. Ik heb het eenvoudig geschreven zodat het door iedereen kan gelezen worden. Alle namen die erin voorkomen zijn verzonden namen.

Moge dit boek een inspiratiebron zijn voor hen die op zoek zijn naar zichzelf en het ware geluk.

1. WAARSCHUWENDE DROOM

Het was eind januari 1968. De bus waarin ik zat reed nogal schurdig. Ik had geen plaats om te zitten en stond recht, me vasthoudend aan een paal. Plots voelde ik mijn maag samentrekken en mijn eten kwam in m'n keel. Ik wurmde me door de menigte richting de voorste busdeur. Bij de eerstvolgende halte kon ik nog net de buitenlucht halen en mijn kots arriveerde op de straatstenen. De buschauffeur was zo vriendelijk even te wachten tot ik weer waardig de bus in kon stappen.

“Bedankt chauffeur”

“Te veel gefret of te veel geneukt?” hoorde ik een kerel uitdagend roepen vanaf de tweede bank .

Ik werd rood tot achter mijn oren en het ontzuchtte me tezelfdertijd.

Zwanger? Nee toch. Dat kan niet. Hij wist hoe het moest, zei hij me laatst nog. Had hij allemaal op school geleerd! De slimmerd!

Ik kon aan niets anders meer denken. Hoe moest het nu verder? Mijn moeder vertellen? Nee, dat kon ik niet. Mijn vader zou me wel raad geven hierin, maar nu nog niet.

Eerst mijn lief inlichten . Hij zal me wel helpen. Ik zie hem pas woensdag en het was nu maandag. Twee helse dagen.

En toch was ik verheugd met het idee misschien zwanger te zijn. Het was zo dubbel. Mijn

gemoedstoestand schommelde van kwaadheid naar blijheid, angst, zenuwachtigheid, twijfel en dromerigheid.

Was het maar al woensdag, dan kon ik dit alles aan mijn lief George kwijt.

Of misschien hoefde het ook niet. Wellicht draafde ik te veel door en was ik alleen maar een beetje onwel door een overbelaste maag.

Veel at ik niet de komende dagen. Ik was te gespannen en had een afkeer van koffiegeur.

“Ik moet je wat vertellen” zei ik hortend en stotterend.

“Toch geen slecht nieuws, hoop ik” zei George ironisch.

“Dat hangt ervan af hoe je ermee omgaat, ik durf bijna niet”

“Allee toe, zeg op!” klonk het op gebiedende toon.

“Ik ben maandagavond, toen ik van mijn werk kwam onwel geworden op de bus. Mijn ganse maaginhoud kwam er uit. Misschien ben ik wel zwanger!

“Ojee Dori, nu toch niet! Mijn studies zijn nog niet af en ik ben er helemaal niet klaar voor. Wanneer was je ongesteld?” vroeg hij paniekerig.

Daar had ik nog niet aan gedacht. “Juist, ik ben een week over tijd!” zei ik nadat ik mijn geheugen geraadpleegd had.

“We gaan naar mijn huisarts! Die zal wel weten wat we kunnen doen en die heeft daarenboven ook nog zwijgplicht.” klonk George al wat geruststellender.

De volgende dag om zeven uur ‘s avonds zaten we

samen zwijgend in de wachtzaal van de dokter.

“De volgende!”

Het was aan ons! Ik was zo zenuwachtig en kon geen woord uitbrengen.

“Wat kan ik voor jullie doen?” vroeg de dokter.

Ik keek naar George en hij nam het woord.

“Mijn vriendin is mogelijk zwanger en we willen weten wat we kunnen doen om dit ongedaan te maken.”

“Ongedaan maken? Daar kan ik jullie niet bij helpen. Jullie hadden vroeger moeten nadenken. Nooit gehoord van anticonceptie?”

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Dat woord kende ik niet maar ik vermoedde wel wat het was. Ik liet die dingen aan mijn slimmerd over. Hij had er les over gehad op school en had altijd, voor mij onbekend, condooms in zijn bovenste vestzakje zitten doch hij gebruikte die nooit. Het was een soort geheim wapen dat hij meedroeg.

“Ik zal eerst bloed afnemen en het laten controleren, dan ben je pas zeker. Zie je, geen paniek!” zei de dokter indringend. “Zaterdag heb ik hieromtrent uitslag”.

Wat duurden dat wachten lang.

Die bewuste zaterdag kregen we het verdict te horen.

“Proficiat jullie krijgen een baby!”

Daar stonden we dan, als twee geslagen honden op de stoep voor het doktershuis.

“Wat nu?” zei ik met een brok in mijn keel.

“Mijn vriend kent een dokter in Gent die je kan

helpen. Deze arts heeft al veel studentes van hun zwangerschap verlost. Ik maak zo vlug mogelijk een afspraak.” zei hij.

Het ging allemaal zo rap. Veel tijd om hierover na te denken had ik niet. Ontredderd liet ik me meeslepen.

Maandag vijf februari om vijftien uur konden we op consultatie gaan bij Dokter gynaecoloog Meersman.

“Hoelang ben je zwanger?” ving hij meteen het gesprek aan.

“Dat weet ik niet” zei ik met zachte stem.

“Wanneer had je laatst je maandstonden?” vroeg hij.

“Ongeveer half december, Ik ben niet regelmatig.” repliceerde ik.

“Dan moet de conceptie gebeurt zijn rond de jaarwisseling?” zei hij nadenkend.

“Inderdaad!” Op Kerstavond vorig jaar waren de ouders van George Kerst gaan vieren bij hun dochter in Oostende. We hadden het huis voor ons alleen en zo konden we voor het eerst in een comfortabel bed rollebollen. Tot nu toe werd er altijd gefoefeld tegen een muur of tussen de struiken.

De deur van de slaapkamer stond altijd open en het was er immer warm. Het afgebladderd plafond was laag en de kachel in de living net als wij toen gloeiend heet. Een ideaal moment om erin te vliegen. Dan moet het gebeurd zijn, dacht ik.

“Dan zijn we nu veertig dagen verder. Met de abortuspil kan het nog net om deze zaak ongedaan te maken.” zei hij.

Ondertussen rommelde hij wat in zijn ladekast van zijn bureau en haalde er twee witte kartonnen doosjes uit. Met een rode stift maakte hij er doosje één en doosje twee van.

“Ziezo” en hij zette de doosjes voor mijn neus op zijn bureau. “Morgenvroeg neem je het pilletje uit doosje één en overmorgen het pilletje uit doosje twee. Je zal wat bloed en slijm verliezen. Dat hoort zo, dat is de vrucht die afkomt. Na enkele dagen stopt het en zal je cyclus opnieuw beginnen.”

Ik betaalde hem de gevraagde tweeduizend frank en met een dubbel gevoel keerden we huiswaarts.

“Zo, alles komt goed als jij die twee kleine pilletjes inneemt. Dan kunnen we met ons geheimpje verder met ons leven.” zei George geruststellend.

Die lange bange beslissende nacht lag ik te woelen en te denken aan mijn kindje dat groeide in mijn buik. Ik twijfelde om die pillen te nemen. Ik zag graag kinderen, was Chiro leidster en ik kon geen vlieg kwaad doen. Een eigen kindje! Dat was het summum. Ik zag het al voor me en voelde diepe vreugde. Een abortus was niet aan mij besteed. De tranen liepen langs mijn wangen. Enigszins van blijdschap met de zwangerschap en anderzijds was er het droevig feit dat George het kindje niet wou. Hoe moest ik nu verder? Stel je voor dat ik die pillen neem en het vruchtje komt toch niet af. Maar het kindje krijgt door die pillen een handicap. Net zoals het Softenon fenomeen. ‘Thalidomide’, het slaap- en kalmeermiddel zorgde ervoor dat er tienduizend kinderen misvormd ter wereld kwamen. No way!

Rillingen liepen langs mijn ruggengraat. Ik draaide en keerde in mijn bed tot ik uiteindelijk de zo nodige slaap te pakken kreeg.

In een droom die nacht liep ik naar het wiegje van mijn kindje. Ik wou de baby nemen en zag vol verbijstering dat het kindje geen handjes en voetjes had, maar stompjes. Ik schrok zo erg dat ik zwetend en bevend wakker werd.

Voor mij was dit duidelijk, de twee witte pilletjes belandden in het toilet bij de shit, waar ze hoorden.

“Is het gelukt?” vroeg George de woensdag daarop bij onze eerstvolgende ontmoeting.

“Nee, geen bloed gezien. Het lukt dus niet bij iedereen.” reageerde ik.

“Jammer..., dan zit er niets anders op dan het aan onze ouders te vertellen.” zei George gelaten.

Dat was andere koek. Eerst kwam mijn vader aan de beurt. Die zei doodernstig, doch geruststellend: “Dan moeten jullie maar trouwen.”

Mijn moeder was er niet zo happy mee. Ze schold me uit. Ze had me nog verwittigd voorzichtig te zijn met jongens. Maar wat was dat dan, voorzichtig zijn? Ik had nooit ergens seksuele voorlichting gekregen, noch thuis noch op school. Uiteindelijk raadde ze ons ook aan zo rap mogelijk te trouwen en ergens anders te gaan wonen. Want wat zouden de burens allemaal zeggen...

Het liefst was ik thuis blijven wonen en had ik nu nog niet zo veel stappen gezet in mijn leven. Maar mijn kindje thuis opvoeden was voor mijn moeder geen optie.

“Wat zouden de burens zeggen.”zei ze steeds weer.

Ik was helemaal in haar ban. Alles werd door haar geregeld.

“Volgende week gaan we een korset kopen Dori, zodat je zwangerschap niet rap te zien is!”. zei mijn moeder gebiedend.

Op negentien april 1968 werden de ringen aangeschoven en wat de mooiste dag van mijn leven had moeten zijn, werd het begin van mijn moeizame zoektocht naar het echte geluk.

We mochten bij mijn schoonouders wonen tot de studies van George achter de rug waren. We mochten er gratis inwonen en kregen er eten en drinken. Ondanks die zorg die ze ons boden was het voor mij moeilijk, die twee nog bijna vreemde mensen plots mama en papa te noemen. Door deze situatie was de kennismaking en de gewenning aan elkaars zeden en gewoontes zeer vlug moeten verlopen. Dit was een hele ommekeer voor mij. Ik was nu getrouwd en hoorde nu bij de volwassenen. Mijn jeugdjaren waren plots voorbij. Ik miste de Chiro, mijn vriendinnen en mijn thuis. Ik had me nog nooit zo verbonden gevoeld als tijdens mijn zwangerschap, de biologische bindingen met mijn kinderen blijven immers voor de rest van mijn leven.

In juli 1968 kreeg ik vaginale bloedingen en moest ik stoppen met werken en kreeg platte rust voorgeschreven door de huisarts en blijven liggen voor een zestal weken. Anders kon ik mijn kindje verliezen. Ik lag daar eenzaam in een klein en vochtig kamertje. Af en toe mocht ik wel opstaan en even rondwandelen

of zitten. Ik hielp mijn schoonmoeder dan ook met kleine werkjes in het huishouden.

Ik deed mijn uiterste best om mijn kindje voor de tweede keer te redden, zeker niet te klagen en vooral zeer dankbaar te zijn tegenover mijn schoonouders.

2. FLITSEN

Het getrappel in mijn buik en drie maal naar toilet in de nacht lieten me vermoeden dat het moment van de bevalling niet lang meer op zich zou laten wachten. Het leven van mijn man George was niet zoveel veranderd tot hij benoemd werd tot onderwijzer. Hij had voorrang gekregen doordat ik, zijn vrouw dus, zwanger was. Ik was echt fier op hem.

We huurden een klein huisje in het dorp naast een elektriciteitswinkel. Vriendelijke burens, waarmee we af en toe een praatje sloegen. Dit gebeurde in de achtertuin waar een lage omheining onze koertjes scheidde.

Op een mooie dinsdag in september had ik wat boodschappen gedaan in een dichtbij gelegen buurtwinkel. Ik zette de kruidenierswaren op de keukentafel en voelde een drang om naar het toilet te gaan. Daar de nachtemmer nog in de slaapkamer stond treuzelde ik niet en maakte daar gebruik van. Mijn pipi bleef maar lopen en ik had ook pijnscheuten in de onderbuik. Ik was erg ongerust en met een dikke badhanddoek tussen mijn benen liep ik achterom naar buiten op de buurvrouw roepend: “Margriet! Margriet!”

De buurvrouw kwam meteen buiten gestormd.

“Wat gebeurt er?” zei ze.

“Mijn pipi blijft lopen, wat moet ik nu doen?” riep ik terug.

“Je bent aan het bevallen meisje, je water is

gebroken“, zei ze en ze belde meteen mijn huisarts op die ook verloskundige was.

Een halfuurtje later kwam hij me ophalen met zijn auto en we reden meteen naar het ziekenhuis. Daar brachten ze mij met spoed de verloskamer in, waar ik een flinke dochter uit mijn lijf perste. Het was 24 september 1968 om 12.30 uur. Nadat Amber gewassen en gekleed was mocht ik haar in mijn armen sluiten en bewonderen. Ze was zo perfect, had een gave huid en kijk! 2 kleine schattige handjes en voetjes, blonde haartjes en donkere ogen. Die had ze van haar papa. Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden. George kwam na schooltijd zijn dochter bewonderen. Hij had ook de mand bij met suikerbonen gehuld in babysokjes, die ik gehaakt had tijdens mijn zwangerschap. Samen keken we zelfvoldaan in het kleine bedje naast mijn bed. Ik voelde diepe vreugde.

Na tien dagen mocht ik de materniteit verlaten met mijn schattige baby. Het echte huwelijksleven begon nu pas voor mij. Ik probeerde het verleden los te laten en focuste me op het heden en de toekomst. Na mijn herstel kreeg ik geen maandstonden en ging naar de dokter die een test deed en me meedeelde dat ik een tweede kindje verwachtte. “Eentje eruit en eentje erin, heeft hij dan geen respect voor jou?”zei mijn schoonvader die niet op zijn mond gevallen was. Meerdere malen per week was George naar zijn mama en dan naar zijn vrienden op café om zijn slaapmutsje te drinken. Op een avond zat ik alleen naar een film op de televisie te kijken toen ik Amber boven hoorde

wenen. Het hield op en Ik wachtte even . Toen begon het schreien opnieuw en was ik een beetje ongerust. Ik ging naar boven kijken of er iets mis was en trof mijn kindje mooi slapend aan. Niets aan de hand dus, alles okidoki. Terwijl ik terug de film op televisie volgde zag ik in mijn linkerooghoek een flits voor het raampje van de livingdeur. Ik schrok op en keek naar het deurraampje . Dezelfde tijd hoorde ik terug het gehuil van boven. Ik ging naar de deur toe en zag nu duidelijk terug die lichtflits. Het maakte me een beetje bang en tevens nieuwsgierig. Voorzichtig ontsloot ik de livingdeur en stak mijn hoofd door de deuropening en keek de gang in. Doch niets te zien, het was er pikdonker. Dat was raar. Nogmaals ging ik de trap op en trof mijn kleine meisje weer rustig slapend aan.

Ik vertelde George over het voorval en hij proestte het uit.

“Je hebt te geconcentreerd naar de film gekeken zodat je fantasie op hol is geslagen!”

Debatteren hierover had geen zin, want ik vond het zelf ongelofelijk. Maar ik wist het zeker, mijn zintuigen hadden me niet bedrogen. Ik zocht naar een middel om alles neer te schrijven en nam daarvoor een kladschrift dat dienst deed als mijn dagboek.

3. GEESTVERSCHIJNING

Mijn tweede zwangerschap verliep goed en met een verschil van elf maanden en half werd mijn tweede dochter Julie geboren. Tijdens mijn bevalling zorgde mijn moeder voor Amber. In samenspraak met George besloot ik niet meer te gaan werken en zo meer tijd te hebben om voor mijn twee kindjes te zorgen. Het kleine gezellige huurhuisje verlieten we voor een groter huis dat we aankochten. Er was heel wat werk in te doen. Behangen, gordijnen maken en ophangen en deuren schilderen, ik nam het allemaal voor mijn rekening. George nam het tuintje onder handen.

Ik vond maar niet de juiste voeding voor Julie. Ze had veel buikkrampen en huilbuien. Diarree en overgeven waren het resultaat. Uiteindelijk vermagerde ze en de dokter gaf me de goede raad haar in observatie in het ziekenhuis te laten opnemen. Wegens een virus in de darmen moest ze een tijdje in quarantaine. Driemaal in de week ging ik haar opzoeken en George sprong in het weekend het ziekenhuis binnen. Na een maand was ze helemaal opgeknapt en mocht ze de pediatrie verlaten.

Op zondag 25 juni 1972 kreeg ik het droevige nieuws te horen dat mijn moeder overleden was. Ze had een hersenbloeding gekregen en was eraan bezweken. Ze was pas 55 jaar. Op de begrafenis voelde ik me heel onzeker. Ik was verdrietig, doch er kwamen geen tranen. Ik had een krop in de keel. In de kerk had ik meer het gevoel om te lachen. Ik hield dan ook

mijn handen voor mijn gezicht om even mijn lach te bedwingen. Die weken na de begrafenis voelde ik nog steeds diep verdriet, maar kon nog steeds niet wenen en toen ik er met George over sprak vond hij dat allemaal niet zo erg. Voor hem was zijn leven simpel. Zijn werk, zijn ouders die dichtbij woonden, zijn biertjes op café en zijn geneugten in bed nadat hij 's avonds laat thuis kwam.

Sinds mijn achttiende was mijn leven een rollercoaster. Twee maanden voor het schooljaar ten einde liep moest ik van mijn ouders de schoolbanken verlaten zodat ik mijn diploma van het hoger middelbaar niet haalde. Ik moest als verkoopster gaan werken in een kruidenierszaak, vijftig kilometer ver van ons huis. Daarom bleef ik er ook slapen. Ik voelde me mijn ouderlijk huis uitgejaagd.

Soms gingen de bazen 's avonds op stap en kreeg ik de opdracht hun zoon, die maar een jaartje jonger was in het oog te houden. Hij probeerde me seksueel te misbruiken wat hem uiteindelijk, gelukkig voor mij, nooit is gelukt want ik verweerde me als een wilde kat. Eens ik in mijn slaapkamer was deed ik die steeds op slot. Hij stal ook geld uit de kassa en beval me hierover te zwijgen. Dat was wel heel moeilijk voor mij en daarom zocht ik ander werk. Ik nam deel aan een examen voor werk in een grootwarenhuis dicht bij huis en mocht acht maanden later beginnen als bedienerverkoopster. Veel liever had ik verder willen studeren. Mijn droom was om sociaal assistente te worden zoals mijn neef, die tien jaar ouder was. Die vertelde vaak over zijn werk

bij de sociale dienst van het ziekenfonds. Ik hing dan steeds aan zijn lippen en was dan altijd één en al oor. Sinds die wending op mijn achttiende door het plots stoppen met schoollopen en daarna mijn onverwachte zwangerschap met gedwongen huwelijk had ik niet meer geweend. Mijn gevoelens waren geblokkeerd.

Naast al dat verdriet was ik ook steeds erg moe. Zelfs overdag vielen mijn ogen toe. Een middagdutje werd onvermijdelijk. Op een dag toen ik in de spiegel keek zag ik dat mijn oogwit helemaal geel was. Mijn teint was ook bleek, Ik had maagpijn en voelde me misselijk. Ik kon me niet meer concentreren en wankelde op mijn benen. De dokter kwam en na het bloedonderzoek kreeg ik te horen dat ik geelzucht had. Hij gaf me de raad veel te rusten en de medicatie strikt in te nemen. Pitten overdag was met twee kleine kindjes niet zo gemakkelijk. Plichtsbewust als ik was stond er altijd eten op tafel en was het min of meer proper. Tussen de huishoudelijke taken door moest ik mij van vermoeidheid op de zetel leggen zodat ik wat kon slapen om daarna weer vrolijk verder te doen. Na drie maanden waren de symptomen nog niet verdwenen en kreeg ik van de dokter andere antibiotica voorgeschreven.

Op een avond toen de kindjes sliepen besloot ik vroeg naar bed te gaan. Ik kon de slaap niet vatten en zag plots een licht verschijnen in mijn kamer. Een wazig oplichtend figuur verscheen in de deuropening en schoof langzaam voor de slaapkamerkast. Ik zette me recht en merkte dat het mijn moeder was, maar dan

helemaal in het wit met een stralende aura. Hoe ik het merkte wist ik niet, maar het voelde zo aan. Verwonderd keek ik haar aan en de kast was zichtbaar door het verschijnsel heen. Mijn mond viel open. Ik werd er heel rustig van en merkte in mijn hoofd dat mijn moeder me toesprak. Ze zei “Maak je geen zorgen en verban je verdriet. Ik ben goed terechtgekomen en ik ben er voor jou. Alles komt goed..., alles komt goed..”

Ze bleef deze woorden steeds herhalen tot ze volledig oploste en er niets meer over bleef. Heel voorzichtig stond ik op om even te zien in de gang en in de kamer van de kindjes, maar alles was vredig. Ik besloot om terug in bed te gaan en dacht nog na over deze vreemde gebeurtenis. Mijn katholieke opvoeding had ik sinds mijn achttiende jaar afgezworen en ik geloofde ook niet meer in verschijningen. Wat was dit dan? Weldra liepen de tranen langs mijn wangen. Mijn verdriet kwam naar boven en stilaan kwam er een ongelooflijke warmte in mijn hart. Ik werd er blij van en met de gedachte aan mijn moeder sliep ik weldra in. De volgende dag wou ik het bijzonder voorval van gisteravond aan iemand vertellen. Doch aan wie? Wie kon ik vertrouwen? Wat zouden ze daarvan denken? Ik dacht er veel aan en hoorde steeds mijn moeder zeggen “Alles komt goed”. Niemand zou dit immers begrijpen, want ik begreep het zelf ook niet. Ik besliste wijselijk te zwijgen en schreef die gebeurtenis op in mijn dagboek.

De weken daarop voelde ik beweging in mijn lijf. Ik voelde me anders, minder moe en soms verdrietig. En als ik dan zo'n neerslachtige bui had dan welden mijn